

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 85.

29de Møde.

Tirsdagen den 12te Marts.

(Forts.)

Finansministeren (fortsat): Det har ikke været Udvalget ganske klart, yttres der, om der har været tilstrækkelig Anledning til for Tiden at foretage Forandringer i Forordningen af 6te Juni 1833. Den ærede 3die Landstthingsmand for 3die Valgkreds (Wessely), har allerede kortelig berørt den særegne Stilling, hvori den fungerende Generalgouverneur befandt sig ved Overtagelsen af sit vanskelige Hverv. Jeg troer, han kan vel forsvare, hvad han har gjort ved at foretage disse Lovforandringer, hvortil Regjeringens Forslag nu støtter sig; han var vistnok i den Nødvendighed at maatte foretage disse eller lignende Skridt, og efterat han havde foretaget dem, var der for Regjeringen ingen Tale om at gjøre dem ugjorte, men kun om at give dem saadanne Emendationer, som Forholdet til Norderlandets Handels-Interesse paa St. Croix gjorde uundgaaelig nødvendig. Jeg troer, man maa tage noget i Betragtning, hvorledes Generalgouverneurens Stilling var, da han kom derover, ligeoverfor de forskjellige Klasser af Samfundet. Han foresandt et ældre Besatnings-system, hovedsagelig rettet ved Planterne; disse maatte tilforn ikke blot betale Udsøfelsestold, men der hvilede ogsaa en meget betydelig Kopskat paa dem indtil 20,000 dsk. vest. Courant aarlig, som de maatte svare pr. Hoved af deres hidtil værende Eiendom, nemlig de ufrie Negere, til Fordeel for de saakaldte Landkasser, hvoraf endeel af Landets Udgifter, communale og Polit-Udgifter, afholdtes. Denne Skat maatte naturligviis falde bort, naar den Eiendomsret, Planterne havde havt over den tilforn ufri Befolkning ophørte; men Indtægten kunde ikke godt undværes. Det syntes da at ligge temmelig nær, at naar Ta-

bet, i det mindste det øieblikkelige Tab, af hele Forandringen, af Emancipationens Indførelse, kom Planterne til Skade, hvilede paa dem, og Staten ikke kunne undvære denne Indtægt, den hidtil havde havde haft af den Skat, Planterne svarede af deres Ufrie, at Staten da søgte at faae denne Skat indbundet ved at beskatte den Deel af Befolkningen, som aabenbart havde vundet ved Emancipationen. Dette var den ledende Tanke for Generalgouverneuren, og den forekommer mig fuldkommen rigtig, saasnart det blot var muligt, paa en tilfredsstillende Maade at bringe den i Udførelse. Regjeringen troer nu, at Generalgouverneuren har truffet det Rette i denne Henseende ved at hån paa samme Tid, som han har lettet Udsøfelsen for Planterne paa Grund af det Tab de lede ved Emancipationen, har søgt at skaffe Statskassen Erstatning ved paa en taalelig Maade at beskatte den tilforn ufrie Befolkning, ved at belægge de Artiller, som fornemmelig ere Gjenstande for deres Brug, med Afgifter, som de hidtil havde været fri for. Det maa nemlig erindres, at Fritagelse for denne Afgift ikke var grundet i noget Hensyn til den ufrie Befolknings Tary, men til Planternes Tary, fordi Planterne svarede deres Afgifter til Statskassen paa en anden Maade, nemlig ved Erlæggelsen af Udsøfelsestold og Kopskat, som tilforn blev indbetalt til Regjeringen og senere til Landkasserne, der dog ogsaa maatte bære Udgifter til Statsviemed. At nu denne Beskatning, hvorved han har søgt at holde Statskassen skadesløs for Administrationsomkostningerne, skulde trykke Arbejderbefolkningen for stærkt, — under Arbejderbefolkningen indbesattes ikke blot hovedsagelig den tilforn ufrie Befolkning, men ogsaa som den ærede 3die Landstthingsmand for 3die Valgkreds (Wessely) har bemærket, den frisærvede Befolkning, — det kan jeg ingenlunde antage. Det er vel sandt at en fuldkommen Arbejdsfrihed for Derne